

То попадна въ ржцетъ на Воловъ. Той не можа да го разпечати, защото ржцетъ му треперѣха отъ вълнение. Отъ него го грабна Икономовъ и захвана да го чете, но щомъ изрече думата „братя“, езикътъ му се преплете и нищо не можа да му се разбере.

Най-после Бенковски прочете високо писмото:

„Братя, вчера пристигна Неджебъ ага и поиска да затвори нѣколко души, заедно съ мене. Като известенъ за вашето решение, взето на Оборище, повикахъ нѣколко души юнаци и следъ като се въоръжихме, отправихме се къмъ конака, който нападнахме и убихме мюдурътъ съ нѣколко заптии... Сега, когато ви пиша това писмо, знамето се развѣва предъ конака, пушките гърмятъ, придружени отъ екътъ на черковните камбани, и юнацитъ се цѣлуватъ единъ други по улицитъ... Ако вие, братя, сте истински патриоти и апостоли на свободата, то последвайте нашия примѣръ въ Панагюрище“.

Копривщица 20 априлъ, 1876 г.

Т. Каблешковъ.

— Бунтъ! Въстание! Скоро удрайте камбанитъ! Изгърмете нѣколко пушки да се обяви въстанието! На оржие!... Нашитъ братя се биятъ вече, — ревѣше Бенковски, колкото сила имаше...

Комисаритъ излѣзоха съ наведени глави. Излѣзоха всички. Останахме само ние, четирмата апостоли и перущенскиятъ претставителъ Соколски.

Впуснахме се да се премѣнимъ въ апостолската форма. Лутахме се изъ стаята, изъ цѣлата кжща, да търсимъ едно друго. Само Бенковски имаше калпакъ, а ние бѣхме съ фесове. И решихме да излѣземъ гологлави. За щастие Карловското знаме бѣше при насъ. Икономовъ го привърза на две, на три. Ние тичахме изъ стая въ стая, викахме, дори плачехме, че нѣма нищо готово, хвърляхме, блѣскахме врати и долапи, като че кжщата горѣше.

И саби се дрънкаха, и револвери се опасваха, и пушки се тракаха. Нашето приготвление не трая повече отъ десетина минути. Икономовъ държеше вече знамето срѣдъ двора и ние съ голи саби въ ржце скоро се намѣрихме при него.

Всѣки трепѣреше като листъ. Бенковски се бѣше измѣнилъ въ лицето. Той ревѣше съ своитъ заповѣди като лъвъ. Едъръ потъ покриваше високото му чело. Хвъркналъ би като орелъ, ако можеше... А Воловъ проливаше сълзи отъ вълнение и викаше:

Тодоръ Каблешковъ